

[Dohrmann]

de i mit første indlæg: når jeg overhovedet bad om en kort bemærkning, var det, fordi det skulle pointeres, at den politik dér med skatte- og afgiftsforhøjelser duer ikke, den bider sig selv i halen. Det var ment som en advarsel.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg har forstået, at denne regering lægger overordentlig stor ideologisk vægt på, at vi alle sammen beskæftiger os med dansk kulturtradition og med Danmarks historie. Jeg vil derfor starte mit indlæg med at berette lidt om en gammel dansk konge, Kristoffer hed han – »Kristoffer uden Land«. »Uden Land« hed han, fordi denne Kristoffer i helt enestående grad formåede at pantsætte det ganske rige til udenlandske grever. Han røg dermed også selv over grænsen i en periode. Om Kristoffer hedder det, at han allerede inden kroningen førte sig frem med ufornøden hensynsløshed. Siden vandt han ved hjælp af store løfter de danske herremænd, og så blev han konge.

I de første år var han ganske heldig. Politikken gik glat igennem, glade miner og ro på bagsmækken. Økonomi var han imidlertid ikke så god til, og hurtigt måtte han ty til højere skatter. Det medførte hurtigt stort misnøje blandt landets herremænd, Kristoffer måtte direkte ty til udlandet. Inden- og udenlandske herremænd delte riget imellem sig. Tilbage kom Kristoffer, formelt som regent, reelt, som det med Salmonsens ord hedder: som skyggekonige på Lolland. Så ilde kan det gå.

Nu skal der jo nok være en del, der finder denne historie for tyk – sikkert også undervisningsministeren. Kristoffer er jo ikke Poul, og Poul er jo heller ikke nogen rigtig majestæt. Mc-Kinney Møller er ikke greve, om end han er en slags herremand. De tyske grever er jo ikke rigtige eller var ikke rigtige banker, de var heller ikke rigtige indenlandske opkøbere af guldrandede statspapirer.

Alligevel ser det nu ud, som om historien faktisk er ved at gentage sig. Det startede jo både hensynsløst og glat i 1982 – et rigtigt karatehug. Store løfter: stol trygt på os, ikke bare kasseunderskuddet, men rigets usømmelige gæld skal fordufte! Eksporten skal eksplodere, det skal atter kunne betale sig at tjene penge. Ævl, kævl og surmuleri skal vige

for glade, friske danskere. Stor tilfredshed blandt nutidens herremænd. Oppositionen var lamslået, fagbevægelsen ikke mindre, ja, den var vel for en dels vedkommende nærmest lidt imponeret.

Så kom hverdagen. Den første bid land, vore dages Kristoffer mistede kontrol over, var landets sikkerhedspolitik. Oppositionen fik helt uventet hjælp fra landets udenrigsminister, der nærmest forguder konfrontation, og egentlig vil jeg i dag gerne sige tak til udenrigsministeren, som desværre ikke er her. Tak, fordi han hjalp os; det gjorde arbejdet meget lettere, og der er jo ingen grund til unødigt slæv.

Så begyndte de vidtløftige løfter om, at det skal kunne betale sig at spare, at krakelere. Regeringen bed tidligere heftige angreb på pensionsbeskatning i sig og gennemførte selv den forhadte pensionsbeskatning. Siden kom skatter og afgifter dryssende i en lind strøm, ja, selv landets skattenægterbevægelse tog i en periode del i gildet. Skattetrykket steg på bedste uborgerlige manér. Det hele kronedes med et omfattende skatteforlig.

Om dette kan der siges meget ondt, og det er der også gjort. Jeg finder det dog interessant, at mens socialdemokratiet ikke har høstet mange smæk fra sine egne for dette skatteforlig, så har de borgerlige partier til gengæld høstet smæk, så det klodser, fra deres egne.

Så kom turen til miljøpolitikken, og i dag står vi i den helt enestående situation, at det stort set er den miljøpolitik, som oppositionen går ind for, der gennemføres skridt for skridt. I modsætning til sikkerhedspolitikken sker dette med et bredt flertal. Miljøministeren fravalgte klogt udenrigsministerens konfrontationskurs. Han lagde øret til græsrodderne og valgte at stemme for. Øjensynlig havde han også hjertet med i ganske mange sager, og så er det jo altid behageligt for en regering at undgå for mange åbenlyse nederlag.

Så krakelerede retspolitikken. Justitsministeren ville have mere politi og flere beføjelser til efterretningsvæsenet. Det var sidste sommer. Han måtte nøjes med et par ekstra politihunde.

Offentlighedsloven blev syet efter oppositionens mønster, og anonyme vidner røg sig en tur. Og sådan kunne historien fortsætte meget, meget længe. Christiania er sikret, et